

ГАЗЕТА «ЧУТКАР»

І ДЕ ТЕПЕР МОЛИТИСЯ
ЛЮДЯМ ІЗ РОЗБИТИМ СЕРЦЕМ?

Автор — Катласс Найтлінгер

Двері до церкви Принца сер- ков Храмового кварталу просто дець зникли. Пофарбований у кри- щезнув посеред ночі, а на його ваво-червоний колір зламаних місці постала суцільна мармуро- сердець славнозвісний вхід в од- ва стіна. І до церкви нині увійти ну з найбільш відвідуваних цер- було ніяк.

Євангеліна запхала газетну вирізку двотижневої дав- ності в кишеню квітчастої спідниці. Двері в кінці занедба- ного провулка були трохи вищі за її зріст, вони не яскріли криваво-червоною фарбою, натомість ховалися за іржавими металевими ґратами. Але Євангеліна заклалася б на батьківську крамницю, що то були ті самі зниклі двері.

Нічого більш непоказного за церкву Принца сер- дець у Храмовому кварталі не було. Кожен вхід тут мав різьблені панно, декоровані карнизи, скляні навіси

та позолочені замкові щілини. Її батько був набожною людиною, проте казав, що тутешні церкви скидалися на вампірів — їх проектували не для молитви, а щоб звабити й заманити в пастку. Але ці двері були інакші — проста груба дерев'яна колода без ручки, вкрита облущеною білою фарбою.

Ці двері не хотіли, щоб їх відшукали.

Але приховати свою справжню сутність від Євангеліни вони не змогли.

Цю химерну форму ні з чим не сплутати. Крутий вигин з одного боку й зубчаста лінія з другого вкупі створювали половинку розбитого серця — символ Доленосного Принца сердець.

Нарешті.

Якби надія мала крила, то Євангеліна зараз розпрвила б свої за спиною, прагнучи знову злетіти. Вона два тижні шукала її по всій Валенді й нарешті знайшла.

Коли бульварна газета, вирізка з якої лежала у неї в кишені, вперше оголосила, що Принц сердець зник, мало хто міг уявити, що за цим стоїть магія. Скандальне видання почало своє існування саме із цієї статті, і подейкували, що то була містифікація для того, щоб збільшити його продаж. Не буває такого, щоб двері отак ні з сього ні з того зникли.

Але Євангеліна думала інакше. Історія не скидалася на рекламний трюк, радше на знак, який вказував їй, де шукати порятунку для свого серця та для хлопця, якому воно належало.

Попри те що вона не мала доказів існування магії, окрім хіба що дивних речей із батькової крамниці, проте вірила в неї. Її батько, Максиміліан, завжди говорив

про магію так, ніби вона була справжня. А мати походила з Величної Півночі, де межа між історією та казками стерлася. *Усі історії містять і правду, і брехню. Важливо те, як саме ми в них віримо.*

А Євангеліна вміла вірити в те, що інші вважали байками, наприклад у безсмертних таланів.

Вона відчинила металеві ґрати. На дверях не було ручки, і довелося просунути пальці в щілину між нерівним краєм та брудною кам'яною стіною.

Двері притиснули їй пальці, і на них виступили крапельки крові. Дівчина могла заприсягнутися, що почувла, як вони проскрипіли: «А чи знаєш ти, куди це тебе заведе? На тебе тут чекає тільки розбите серце».

Але серце Євангеліни вже було розбите. Вона розуміла, на який ризик іде. Знала правила для відвідувачів церков таланів.

Завжди обіцяй менше, ніж можеш дати, адже талани завжди заберуть більше.

Не укладай угод більше ніж з одним таланом.

І найголовніше — ніколи не закохуйся в талана.

Безсмертних таланів було шістнадцять, і всі вони були заздрісними та власницькими створіннями. Подейкували, що до того, як зникнути декілька століть тому, вони керували світом за допомогою чарів настільки згубних, наскільки й прекрасних. Вони ніколи не порушували умов угоди, проте часто шкодили людям, яким допомагали. Втім більшість людей, навіть серед тих, хто гадав, що талани — то вигадки, деколи з безвиході зверталися до них по допомогу.

Євангеліну завжди цікавили церкви, але вона добре знала, що талани — істоти ненадійні, так само як і угоди

з ними, тому уникала місць, де їх вшановують. Так було, аж поки два тижні тому вона сама не стала однією з тих бідолашних, про яких ішлося в численних історіях.

— Будь ласка, — прошепотіла вона до дверей у формі серця, вкладаючи в голос усю відчайдушну хитку надію, яка привела її сюди. — Знаю, що ви розумнички. Адже ж ви дозволили мені вас знайти. Впустіть мене.

Вона ще раз смикнула двері.

І цього разу вони відчинилися.

Євангеліна зробила перший крок. Серце в неї в грудях калатало. Вона знала, шукаючи зниклі двері, що церква Принца сердець зустрічає кожного відвідувача різними запахами. Він мав нагадувати людині про той час, коли серце в неї боліло найсильніше.

А втім, зайшовши до прохолодного собору, ніщо не нагадало Євангеліні про Люка — жодних ноток замші або золотобородника. Запах у напівтемному притворі був трохи солодкуватий і металевий: яблука та кров.

Її руки вкрилися сиротами. Запах зовсім не нагадував про коханого. Мабуть, розповіді, які вона читала, були неправдиві. Але Євангеліна не повернула назад. Вона знала, що талани не святі й не рятівники, хоч і сподівалася, що Принц сердець буде бодай трохи співчутливішим за інших.

Ноги самі несли її в глиб собору. Усе тут було сліпучо біле. Білі килими, білі свічки, білі лави для молитви з білого дуба, білої осики та білої берези.

Євангеліна проходила ряд за рядом білих лав, колись красиво оздоблених, а тепер одним бракувало ніжок, в інших були подерті сидіння, а деякі з них зламані навпіл.

Зламани.

Зламани.

Зламани.

Не дивно, що двері не хотіли пускати її. Може, ця церква й не була зловісна, казали...

Церковну тишу порушило різке скрипіння.

Євангеліна обернулася й ледве стримала зойк.

За кілька рядів від неї, у темному кутку сидів юнак, який чи то був у траурі, чи то здійснював покуту. Розкуйовджені пасма золотавого волосся затуляли його обличчя, голова була схилена, а пальцями він нервово шарпав рукави бордової куртки.

Від погляду на нього в Євангеліні защеміло серце. Вона мало не запитала, чи не потрібна йому допомога. Та він, певно, обрав цей закуток подалі від людських очей. А в неї залишилося не так багато часу.

Усередині церкви не було годинників, та Євангеліна могла б заприсягтися, що чула цокання секундної стрілки, що відлічувала миті, які лишилися до Люкового весілля.

Вона заквапилася вздовж нави до апсиди, де закінчувалися нерівні ряди лав, і перед нею постала сяйлива мармурова платформа. Поміст був бездоганний, освітлений стіною свічок із вощини та оточений чотирма колонами з канелюрами*, які стерегли гігантську статую Доленосного Принца сердець.

Її потилиця вкрилася сиротами.

Євангеліна знала, як має виглядати Принц. Талани були зображені на колодах долі, які нещодавно стали

* Канелюри — вертикальні жолобки на стовбурі колони. (Тут і далі прим. перекл.)

популярними в батьковій крамниці і які використовували для ворожіння. Карта з Принцом сердець символізувала нерозділене кохання, і талана на ній завжди малювали трагічним красенем із блакитними очима, з яких лилися сльози, так само червоні, як і кров, що назавжди заплямувала кутики його примхливих губ.

На цій осяйній скульптурі кривавих сліз не було. Та на думку Євангеліни, обличчя мало жорстоку красу божества, яке може вбити своїм поцілунком. Мармурові губи принца вигнулися в ідеальній посмішці, яка могла здатися холодною та різкою, якби не ледь помітний натяк на м'якість, позначений на пухлій нижній губі напіврозтуленого рота, і то було наче смертельне запрошення.

За легендами, Принц сердець був нездатний покохати, адже серце його вже давно зупинилося. Змусити його битися знову могла лише одна людина — його єдине справжнє кохання. Казали, що його поцілунок смертельний для всіх, крім неї, єдиної, тож, поки він шукав її, лишав за собою слід зі смертей.

Євангеліна не могла уявити більш трагічного життя. Якщо хтось із таланів і міг би увійти в її становище, то саме Принц сердець.

Її погляд ковзнув по елегантних мармурових пальцях статуї, що тримали кинджал завбільшки з її передпліччя. Вістря було спрямоване вниз у кам'яний жертovníк, розміщений над вогнищем — над невисоким колом білих полохливих язиків полум'я. На жертovníку, збоку, було вирізано «Кров за молитву».

Євангеліна глибоко вдихнула.

Саме для цього вона сюди й прийшла.

Дівчина притиснула палець до вістря ножа. Гострий мармур проколов шкіру, і з нього крапля за краплею почала стікати кров, яка сипіла та сичала, ще дужче наповнюючи повітря металевим і солодким запахом.

У ній жевріло сподівання, що це приношення викличе якесь магічне дійство. Що статуя оживе й голос Принца сердець наповнить церкву. Але нічого не ворухнулося, крім полум'я свічок. Вона не чула навіть скрипіння лави з темного кутка церкви, де примостився юнак.

Були тільки вона та статуя.

— Шановний... Принце, — боязко почала Євангеліна. Вона ніколи ще не молилася таланам і не хотіла зробити щось не так. — Я тут, бо мої батьки померли.

Євангеліна знітилася. Не так вона збиралась розпочати.

— Я хотіла сказати, що мої батьки вже пішли в засвіти. Маму я втратила кілька років тому. Тата — минулого року. А зараз можу втратити хлопця, якого люблю.

— Люка Наварро...

Клубок їй став у горлі, коли вона уявила його лукаву посмішку. Хай був би він менш вродливий, бідніший або жорстокіший, можливо, нічого цього й не сталося б.

— Ми зустрічалися таємно. Я мала носити траур за батьком. Але трохи більше ніж два тижні тому, у той день, коли Люк і я мали розповісти нашим родинам, що ми кохаємо одне одного, моя зведена сестра Марісоль оголосила, що вони з Люком збираються побратися.

Євангеліна спинилася й заплющила очі. Від цього спогаду їй досі паморочилося в голові. Швидкі заручини траплялися досить часто. Марісоль була гарненька й попри свою замкненість добра, значно добріша

за мачуху Агнес. Але Євангеліна ніколи не бачила Люка й Марісоль разом, навіть просто в одній кімнаті.

— Знаю, як це звучить, але Люк кохає мене. Я впевнена, його приворожили. Відтоді, як оголосили заручини, він до мене ані слова не мовив — навіть бачити мене не хоче. Не знаю, як вона це зробила, але впевнена, за цим стоїть моя мачуха.

Насправді доказів того, що Агнес була відьмою і приворожила Люка, Євангеліна не мала. Але вона була переконана, що мачуха дізналася про її стосунки з Люком і забажала, щоб замість Євангеліни цей хлопець та його титул, який він колись успадкує, дістався її доньці.

— Агнес ненавиділа мене відтоді, як помер батько. Я намагалася поговорити про Люка з Марісоль. Вона не схожа на мачуху, і не думаю, що вона могла б навмисно мене скривдити. Та щоразу, як я розтуляю рота, вимовити ані слова не можу, ніби слова теж зачаровані. Чи то, може, і мене зачарували. Тому я тут і благаю тебе про допомогу. Весілля відбудеться сьогодні, мені потрібно, щоб ти його зупинив.

Євангеліна розплющила очі.

Незворушна статуя не змінилася. Євангеліна знала, що взагалі-то статуї не рухаються. Та все одно ловила себе на думці, що вона мала щось зробити — завуршитися, заговорити, звести мармуровими очима.

— Благаю, я знаю, ти розумієш, що таке розбите серце. Зупини Люкове весілля з Марісоль. Не дай моему серцеві розбитися наново.

— Яка жалюгідна промова, — прозвучав лінивий голос десь зовсім поряд, і хтось двічі плеснув у долоні.